

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от И.Д.Д. ЕГН *****, с адрес гр.София, ****, срещу наказателно постановление №22-4332-012030/30.06.2022 г., издадено от Началник група в отдел СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл.40, ал.2 от ЗДвП, и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, за нарушение на чл.123, ал.1 т.3, б.,в“ от ЗДвП.

В жалбата бланкетно се твърди, че другият водач е виновен за ПТП-то, като се изтъква агресивно поведение от негова страна и се моли за отмяна на НП.

Жалбоподателката, редовно призована, се явява лично и пледира за отмяна на НП, тъй като е потърпевша и се почувствала заплашена, като излага, че е в невъзможност да заплати голямата глоба.

Ответната страна по жалбата, в лицето на АНО – Началник Група в СДВР, ОО-СДВР, редовно призована, не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва процесното НП. НП е връчено лично на жалбоподателката на 08.07.2022 г., видно от приложената разписка към него, а жалбата против него е депозирана на 08.07.2022 г., т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство е образувано на основание съставен АУАН, Серия АД, бл.№143850 на 10.06.2022 г., в присъствието на двама свидетели, единият – очевидец на нарушението, а вторият – присъствал при съставяне на акта, против жалбоподателката, за това, че на 02.04.2022 г., около, 13:50 часа, в гр.София, на ул.“Чавдарица“ и ул.“Цар Иван Александър“, като водач на лек автомобил „Ауди А4“, с рег. №*** лична собственост, поради неподсигурена маневра движение на заден ход, реализира ПТП в лек автомобил „Мерцедес“, с рег.№****, след което не остава на местопроизшествието и не уведомява органите на МВР.

Актосъставителят отразил, че от нарушението са претърпени

имуществени вреди за лек автомобил „Мерцедес“, с рег.№****, описал иззетите доказателства и посочил като виновно нарушени от жалбоподателката разпоредбите на чл.40, ал.1 и чл.123, ал.1 т.3, б.„в“ от ЗДвП.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателката на датата на неговото съставяне, срещу подпис, без възражения по направените в акта констатации. Жалбоподателката не се възползвала от правото си по чл.44, ал.1 от ЗДвП и не представила писмени възражения през АНО в законоустановения срок.

Въз основа на направените констатации в АУАН, наказващият орган издал процесното НП против жалбоподателката, с което на основание на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП ѝ наложил административно наказание глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл.40, ал.2 от ЗДвП, и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП ѝ наложил кумулативно две административни наказания - глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, за нарушение на чл.123, ал.1 т.3, б. „в“ от ЗДвП.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства – обяснения на жалбоподателката и показанията на свидетеля С.; от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП; декларация от Л.Б.Ц. декларация от жалбоподателката; Протокол за ПТП, ведно със скица на ПТП към него; докладна записка; справка картон на водач; Заповед №513з-5073/21.07.2015 г.; Заповед №8121К-13140/23.10.2019 г.; Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г., издадени от министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът прави следните правни изводи:

В настоящото производство съдът следва да провери изцяло законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - арг. от чл.314, ал.1 от НПК, във вр. с чл.84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи. Този извод на съда следва от приложените по делото копия от издадени заповеди от министъра на вътрешните работи.

АУАН съдържа реквизитите по чл.42 от ЗАНН. При съставяне на АУАН е спазен давностният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. АУАН е съставен на 10.06.2022 г., в тримесечния срок от откриване на нарушителя и в едногодишен срок от извършване на нарушението.

НП е издадено на 30.06.2022 г., при спазване на срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН. Както АУАН, така и НП съдържат ясно и точно описание на

фактическите обстоятелства, при които се твърди да са извършени нарушенията, като им е дадена съответна на фактическото описание правна квалификация.

По отношение на нарушението по чл.40, ал.1 от ЗДвП:

Съгласно разпоредбата на чл.40, ал.1 от ЗДвП, преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на 02.04.2022 г., водач на лек автомобил "Ауди А4" с рег.№ **** е жалбоподателката. В обясненията си, жалбоподателката не отрича, че при осъществяване на маневра движение на заден ход е спряла автомобила си, поради невъзможност да се размине с движещ се срещу нея микробус, както и това, че при спирането е усетила подпиране в задната част на автомобила си. Обясненията ѝ подкрепят направените в АУАН констатации относно осъществяваната маневра и причините за настъпване на процесното ПТП, а последните съответстват на отразените обстоятелства в съставения констативен протокол, ведно със скица към него и данните в попълнената декларация от пострадалото лице, относно механизъмът на причиняване на произшествието, причинените имуществени вреди, времето и мястото на неговото настъпване. Поради тази причина, съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля С., като обективни, логични и кореспондиращи на приложените по делото писмени доказателства.

От обективна страна, жалбоподателката е причинила ПТП, покриващо легалната дефиниция, съдържаща се в параграф 6, т.30 от ДР на ЗДвП, съгласно която „пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. Безспорно се установява от събраните по делото доказателства, че ПТП е реализирано, поради нарушаване на изискванията на чл.40, ал.1 от ЗДвП, във връзка с предприетата неподсигурена маневра движение на заден ход.

Жалбоподателката има качеството на участник в ПТП, съгласно легалната дефиниция на параграф 6, т.27 от ДР на ЗДвП, доколкото именно със своето поведение при управлението на МПС е станала причина за неговото настъпване. Именно с факта на ПТП, за жалбоподателката, в качеството ѝ на участник в него са се породили и задълженията ѝ, произтичащи от разпоредбата на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП, уреждащи поведението на водачите на МПС при настъпило ПТП с имуществени вреди.

Съгласно чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП на водач, който нарушава правилата за движение назад, се налага глоба в размер на 20 лева. Доколкото същата е определена в абсолютен размер от законодателя, въпросът за нейното намаляване не може да се поставя.

Съдът намира, че извършеното нарушение не представлява маловажен случай, тъй като не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обичайните случаи от този вид, а напротив - разкрива типичната такава, взета предвид от законодателя при определяне състава на нарушението и размера на предвиденото наказание. Съдът отчете, че в резултат на неспазване изискванията на чл.40, ал.1 от ЗДвП е било реализирано ПТП с имуществени щети. Налице е бил риск от увреждане на здравето и на други участници в движението, тъй като вместо автомобила на свидетеля е било възможно наличие на пешеходец зад автомобила на жалбоподателя. Ето защо съдът намери, че разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН не може да намери приложение и НП в тази му част следва да бъде потвърдено.

По отношение нарушението по чл. 123, ал. 1 т. 1 ЗДвП:

Изводът, че задължението на водача, който е участник в ПТП само с материални щети, е да окаже съдействие за установяването им веднага след настъпването на ПТП се налага от общия смисъл на нормата на чл.123 от ЗДвП, която регламентира като цяло поведението на водачите, участници в ПТП. В настоящия случай, самоличността на жалбоподателката, механизмът на настъпилото ПТП и материалните щети са установени единствено и само със съдействието на органите на пътната полиция.

Размерът на причинените имуществени вреди в резултат на настъпилото ПТП, не са част от обективните признаци на състава на нарушението по чл.123, ал.1, т.3, б.„а“ от ЗДвП, което следва от буквалното тълкуване на разпоредбата на параграф 6, т.30 от ДР на ЗДвП, поради и което за съставомерността на същото се изисква да са настъпили обективно такива и е ирелеванто дали са минимални или значителни. Не намира опора в закона тезата на жалбоподателката, че щом липсват щети по нейния автомобил, не е налице ПТП с настъпили материални щети за друг участник в движението.

За нарушаване на задълженията като участник в ПТП, разпоредбата на чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП предвижда кумулативно налагане на административни наказания глоба от 50 до 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 до 6 месеца. АНО е наложил на жалбоподателката, глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец.

Съдът съобрази, че в процесният случай и предвид справка картон на водача, от където е видно, че жалбоподателката е наказвана са същите по вид деяния /с НП №22-4332-010604/14.06.2022 г., издадено на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП и чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП/, размерът на наложеното административно наказание е правилно определен.

Жалбоподателката не ангажира доказателства, с които да опровергае фактите и обстоятелствата, възприети от АНО. Главното възражение, направено от нея е, че не и е възможно да заплати голямата глоба. По силата на чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат

доказателствена сила до доказване на противното. Това нормативно установено положение има за последица разместването на доказателствената тежест в процеса, при което нарушителят е този, който по пътя на пълно и главно доказване следва да опровергае съдържащите се в АУАН констатации, свързани с нарушението. Жалбоподателката не е представила доказателства за фактическа обстановка различна от установената с АУАН и е подписал последния без възражения.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно издадено.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН, приложим в настоящото производство на основание чл.87 от ЗАНН, страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на делото право на такива има ответната страна по жалбата, но страната не прави такова искане и не ангажира доказателства за сторени такива, поради което съдът не следва да се проинася по този въпрос.

Водим от горните мотиви, съдът